

OUDER WESTLAND

In deze rubriek wordt teruggeblikt op een historische periode of gebeurtenis in Westland.

De Kleine Witte is de oudste sociëteit van Westland. Geen elite, veelal gewone normale middenklassers. Al sinds 1936. Slechts vriendschap en aangenaam verpozen tellen. Geen goedbedoelenacties of netwerken. Een club waar je niks moet. O ja, wel man zijn.

▲ Hotel Toorenburg aan het Wilhelminaplein in Naaldwijk, lang het 'thuis' van de oudste Westlandse sociëteit De Kleine Witte. FOTO HISTORISCH ARCHIEF WESTLAND

▲ Jan Verheij, vroeger hét gezicht van het Varend Corso, nu voorzitter van sociëteit De Kleine Witte. FOTO THIERRY SCHUT

Niks moet, alleen man zijn

Rien van den Anker

Bij een sociëteit denk je al gauw aan keurige heren op leeftijd, gezeten in lederen Chesterfield-fauteuils, met driedelige krijtstreepkostuums, glazen jenever die veel plezier met elkaar maken", aldus voorzitter Jan Verheij (64) en secretaris Ron de Jonge (66). De eerste was jarenlang hét gezicht van het Varend Corso, de tweede heeft als ondernemer ook een rijk handbalsportverleden op nationaal niveau.

Onderscheid

De samenleving, ook de Westlandse, kent al decennia allerlei soorten sociale gezelschappen, variërend van serviceclubs als Rotary, Kiwani's of Lions tot netwerk- en businessgroepen. De Kleine Witte in Westland onderscheidt zich in die wereld op een aantal terreinen.

Ten eerste is het hier de oudste, dateert uit 1936. Daarnaast is het een club zonder ideële bedoelingen en goedbedoelenacties, ook zakelijke contacten leggen of uitgebreid netwerken zijn niet - per se - de bedoeling. Aangenaam verpozen in vriendschap klinkt heel ouderwets, maar is wel de huisregel. „Ook een belangrijk verschil met al die andere clubs is dat bij

De Kleine Witte alleen maar mannen welkom zijn." In koor: „En we zijn niet kakkineus of elitair!"

Waarom alleen heren? De twee sociëteitsbestuurders zijn kort, maar helder. „Dat is heel lang geen enkele discussie geweest, pas de laatste jaren wel eens, maar de uiteindelijke conclusie was: Gewoon zo houden!" Dit doen we nou al vanaf het begin, zo wordt uitgelegd, dat zou dan verloren gaan, daarvoor zijn we niet opgericht. „We denken ook dat zo'n gemengde club een heel andere wordt dan we nu hebben", zegt de een. „We doen nu drie keer per jaar een evenement met dames. Die mannentraditie houden we in stand", vult de ander aan. Discussie gesloten.

Het had eigenlijk nooit een sociëteit moeten worden, dat gebeurde in de dertiger jaren van de vorige eeuw bij toeval. 'Hoofdschuldige' was Piet Goudappel, bekend sigarenhandelaar uit de Naaldwijkse Herenstraat. En ook verkoper van (staats)loten. „Een

aantal klanten voelde wel iets voor een loterijclubje dat geregeld bij elkaar kwam. Vogels van verschillend pluimage, vooral gewone middenstanders. Een bakker, een garagist, een keurmeester, een delicatessewinkelier, een lokale bankier en een directeur van het gemeentelijk energiebedrijf. De andere helft was tuinder of werkzaam in de tuinbouw." Ze begonnen met 23 leden, eerst om de 14 dagen, maar al snel wekelijks; het lidmaatschapsgeld bedroeg een gulden per maand.

Niet honkvast

Er kwamen proefavonden bij hotel Westlandia aan de Dijkweg, daarna was hotel Toorenburg aan het Wilhelminaplein jarenlang de vaste plek. Echt honkvast waren de DKW'ers daarna niet want in de ruim tachtig sociëteitsjaren verhuisden ze van de foyer van het Teejater, naar dansschool Kroonwijk, de bovenzaal van Westlandia, Het Winkeltje en het

“**We zijn geen wereldverbeteraars, we houden gewoon van gezelligheid**

—Jan Verheij (64) en Ron de Jonge (66)

Pleinentrum. Daarna kwamen ze bij De Eenruiter aan de Stokdijkkade, weken uit naar Fleuresto op de bloemveiling en belandden tot slot in De Binnenhof. Uit de archieven is overigens niet op te maken waarom ze geregeld van clubhuis wisselden.

Te chic

De sociëteitsnaam is volgens overlevering 'uitgevonden' door tuinder Tinus Bouwman die wel eens van de Nieuwe of Littéraire Sociëteit De Witte in Den Haag had gehoord, maar dat veel te chic vond. Zo werd het 'De Kleine Witte'. Detail, het 60-jarig bestaan werd in de echte Haagse Witte gevierd; het halve eeuwfeest trouwens in hotel Des Indes.

In de oorlog draaide de club, zij het op een laag pitje, gewoon door. Uit die tijd is slechts bekend dat het lid Frits Vogel in het verzet zat en in augustus 1944 is gefusilleerd. Ook dat de club niet gefiltreerd werd door NSB'ers of hier gelegen Duitse soldaten. Na de bevrijding was het leden-tal wel gedaald tot 17.

Daarna groeide de sociëteit weer, bleef jaren ruim dertig leden behouden, het hoogste aantal was kort bijna vijftig. Bekende(re) leden waren bijvoorbeeld de fotograaf Kees Vreen en journalist Piet Bot. Oudwethouder Jan van den Bosch is nog steeds lid.

„We zijn geen wereldverbeteraars", benadrukken de voorzitter en secretaris, „we houden gewoon van gezelligheid, niks moet. Als er op een clubavond een belangrijke voetbalwedstrijd is, dan gaat de televisie aan en gaan er een paar kijken. Moet kunnen!"

ACTIVITEITEN

Vriendschap, conversatie en grappen

Sociëteit De Kleine Witte heeft nu 37 leden. De gemiddelde leeftijd is 60 jaar, de jongste is 50. Naast tweewekelijkse bijeenkomsten in De Binnenhof hebben de leden in de afgelopen decennia bijna alle nabije inte-

ressante bedrijven, locaties en musea bezocht. „Het belangrijkste is vriendschap, conversatie, grappen en kwinkslagen. Eerst is er koffie met koek, later volgt een drankje met snacks. Rond 11 uur, hooguit half twaalf,

is het over." Op maandelijkse thema-avonden zijn er sprekers, zoals de Maaslandse beleggingsgoeroe Jaap van Duijn of de nieuwe burgemeester Bouke Arends. Ook sportjournalist Evert ten Napel

en Westlands VVD-Kamerlid Arne Weverling kwamen langs. „En we doen bedrijfsbezoeken naar bijvoorbeeld het World Horti Center of zwembad De Boetelaer in Monster. Om 'in de coulissen' te zien hoe dat werkt."